

критично їх оцінюють, аргументовано відстоюють позицію непогодження. Тож, реалізація міждисциплінарної інтеграції сприятиме підвищенню ефективності навчання, розширенню світосприйняття студентів, що є надзвичайно важливим під час підготовки майбутніх спеціалістів.

Література

1. Сінопальнікова, Н.М. (2010) Набуття досвіду застосування інтегрованих форм і методів навчання в процесі підготовки майбутніх учителів початкової школи. *Проблеми фізичного виховання і спорту*, 6. <https://www.sportpedagogy.org.ua/html/journal/2010-06/10snntis.pdf>
2. Рощина, Н.О. (2020). Інтегроване навчання : недоліки та переваги. *Всеосвіта. Бібліотека методичних матеріалів. Педагогіка*. <https://vseosvita.ua/library/integrovane-navcanna-nedoliki-ta-perevagi-196179.html>
3. Бабенко, Т.П. (2020). Структурно-змістові компоненти інтегрованого навчання у медичному коледжі. *Всеосвіта. Бібліотека Методичних матеріалів. Педагогіка*. <https://vseosvita.ua/library/strukturno-zmistovi-komponenti-integrovanogo-navcanna-u-medicnomu-koledzi-253233.html>

ВИКОРИСТАННЯ РІЗНИХ ТИПІВ ЗАПИТАНЬ У РОБОТІ ПАРАМЕДИКІВ

Гандзюк О. М., Короць А. В., Панасюк І. В.

Комунальний заклад вищої освіти «Волинський медичний інститут»

Волинської обласної ради, Луцьк, Україна

sandra.olek.uk@gmail.com

Вступ. Комунікація є важливим елементом роботи парамедика, і запитання відіграють ключову роль у процесі збору інформації про стан пацієнта. У стресових і критичних умовах надання медичної допомоги правильне використання типів запитань допомагає отримати точну, релевантну та своєчасну інформацію, що має вирішальне значення для постановки діагнозу та

швидкого реагування. Парамедики мають уміти ставити як відкриті, так і закриті запитання, використовувати уточнювальні й навідні запитання, щоб повністю зрозуміти стан пацієнта та його скарги. Актуальність цього дослідження полягає у важливості оптимізації процесу комунікації між парамедиком і пацієнтом для підвищення ефективності надання допомоги. Вивчення типів запитань, які найбільш доречні у різних ситуаціях, дозволяє парамедикам покращити свої навички комунікації, забезпечуючи точний і швидкий збір інформації.

Мета дослідження полягає у визначенні ефективних типів запитань у роботі парамедиків, аналізі їх застосування на практиці, а також у вивченні їхнього впливу на комунікацію з пацієнтами в умовах надзвичайних ситуацій. Проведенню дослідження сприяв такий **матеріал та метод**, як вивчення наукових статей, монографій та інших джерел, пов'язаних з темою дослідження.

Результати дослідження. У вивченні ефективності запитань, що використовуються парамедиками, значний внесок зробили такі автори, які вивчали комунікативні стратегії в медичній практиці. Зокрема, у сфері медичної комунікації праці «Professional Discourse» (Candlin S., 2002) досліджено комунікацію в різних професійних середовищах, включаючи медицину. Автор підкреслює важливість правильного формулювання запитань у швидкому зборі інформації та побудові довіри між медиками і пацієнтами. Candlin акцентує увагу на закритих та відкритих запитаннях у парамедичних та клінічних ситуаціях. Ефективність запитань на медичну тему у критичних умовах показано в праці «Talk in Action: Interactions, Identities, and Institutions» (Heritage, J., & Clayman, S., 2010). Вона є результатом вивчення ролі запитань різних типів у професійних розмовах, зокрема в медицині. Автори зосереджуються на тому, як відкриті та закриті запитання можуть сприяти або перешкоджати процесу отримання необхідної інформації в критичних ситуаціях, таких як надання допомоги на місці події. У дослідженні «Doctors Talking to Patients» (Byrne, P.S., & Long, B.E.L., 1976) вчені першими систематизували запитання, що використовуються лікарями в розмовах з пацієнтами. Їхня робота також є

основою для вивчення запитань, які задають парамедики під час взаємодії з пацієнтами. Роль запитань для уточнення вивчена у праці. Тут проаналізовано комунікативні стратегії, що використовуються лікарями та парамедиками, зроблено акцент на уточнюючих запитаннях, підкреслена їх роль у кращому розумінні стану пацієнта і збиранні медичної інформації. Види запитань, безвідносно до професійної специфіки, названі в підручнику «Українська мова за професійним спрямуванням» (Шевчук С., 2023).

У роботі парамедиків ефективність запитань відіграє важливу роль у діагностиці та взаємодії з пацієнтами. Найефективніші типи запитань для парамедиків включають:

Відкриті запитання: Наприклад: «Як Ви себе зараз почуваєте?» або «Що вас найбільше турбує?» Ці запитання дозволяють пацієнтам детально висловитися про свій стан, не обмежуючи відповіді короткими фразами. Відкриті запитання надають пацієнтам можливість детально описати свої симптоми, що важливо для парамедиків під час попереднього оцінювання.

Закриті запитання: Наприклад: «У вас є алергія?» або «Чи відчуваєте ви біль у грудях?». Ці запитання допомагають швидко зібрати конкретні дані та перевірити симптоми або деталі медичної історії. Вони використовуються для швидкої оцінки стану пацієнта в критичних ситуаціях, коли час грає важливу роль.

Ключові уточнювальні запитання: Наприклад: «Коли саме Ви відчули ці симптоми?» або «Чи змінювався ваш стан протягом останніх кількох годин?». Уточнювальні запитання дозволяють краще розібратися в динаміці проблеми та зрозуміти розвиток захворювання чи травми.

Гіпотетичні запитання: Наприклад: «Якщо ви рухаєтеся, чи стає біль сильнішим?». Ці запитання допомагають оцінити реакцію пацієнта на можливі сценарії та можуть виявити додаткові симптоми або причини погіршення стану.

Перевірочні запитання: Наприклад: «Ви сказали, що вам важко дихати, так?» або «Чи правильно я розумію, що біль почався вчора?». Перевірочні

запитання використовуються для уточнення та підтвердження важливої інформації, щоб уникнути непорозумінь.

Висновки. Отже комбінування різних типів запитань дозволяє парамедикам швидко та ефективно зібрати інформацію про стан пацієнта та надати необхідну допомогу в критичні моменти.

Література

1. Шевчук С. (2023). Українська мова за професійним спрямуванням. Алерта.
2. Byrne, P. S., & Long, B. E. (1976). Doctors Talking to Patients: A Study of the Verbal Behaviour of General Practitioners Consulting in Their Surgeries. Her Majesty's Stationery Office.
3. Candlin, S. (2002). Professional Discourse. City University of Hong Kong Press.
4. Heritage, J., & Clayman, S. (2010). Talk in Action: Interactions, Identities, and Institutions. Wiley-Blackwell.
5. Silverman, J., Kurtz, S., & Draper, J. (2016). Skills for Communicating with Patients (3rd ed.). CRC Press.

РОЛЬ УСНОГО МОВЛЕННЯ У РОБОТІ ПАРАМЕДИКІВ

Гандзюк О. М., Прокопчук Л. С., Прикульська О. В.

Комуніальний заклад вищої освіти «Волинський медичний інститут»

Волинської обласної ради, Луцьк, Україна

sandra.olek.uk@gmail.com

Вступ. Комунікативні навички становлять невід'ємну складовою частину професійної діяльності парамедиків, адже від якості їхнього усного, письмового та друкованого мовлення часто залежить життя та здоров'я пацієнтів. Усне мовлення використовується під час безпосереднього контакту з пацієнтами, забезпечуючи чіткість і точність у критичних ситуаціях. Письмове мовлення допомагає документувати важливі медичні показники та процедури, тоді як друковані протоколи та інструкції слугують базою для правильного прийняття рішень у невідкладних випадках. Вивчення ролі цих видів мовлення в роботі